

Хмельковская С. В.

ИГРА КАК ФАКТОР ПОВЫШЕНИЯ МОТИВАЦИИ ОБУЧЕНИЯ
БУДУЩИХ УЧИТЕЛЕЙ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ

В статье рассматриваются мотивационные способности игровой речевой деятельности при подготовке будущих учителей иностранных языков. Автором приводится ряд практических заданий на запоминание и контроль лексики, тренировку речевого материала, лексико-грамматического оформления высказываний, формирование навыков и умений аргументации. Представленные задания могут служить мотивационным началом занятия, стимулировать как коммуникативную деятельность студентов, так и активность таких психических процессов, как память, внимание, логическое мышление. Особое место в работе отводится играм, направленным на «социализацию» студентов.

Ключевые слова: интерактивные формы работы, речевая игра, мотивационные возможности игровой деятельности, «социализация».

Ckmelkovska S.V.

GAME AS A FACTOR OF INCREMENT OF MOTIVATION IN TEACHING
OF FUTURE TEACHERS OF FOREIGN LANGUAGES

The article is examined motivational abilities of speech game activity in preparation for future teachers of foreign languages and particularly of their impact on positive psychological mood in the group of students. Technology of forming of this valuable quality is aimed to work with our consciousness. In fact, consciousness has unlimited opportunities that everyone can develop and give them right direction. Certainly there is a continuity of stages of development of game activities and gradual improvement of ways of perfection of games. The author added a number of practical tasks on memorization and control of vocabulary, practice of speech (lexical and grammatical one), lexical-grammatical formalization of monologue (dialogue) using various kinds of work: (description, message, situation of group communication), forming of skills and argumentation. These submitted tasks could serve us as motivational beginning of a lesson, stimulate communicative activity of students and also the activity of such mental processes as memory, attention, logical thinking. A special place is given to games directed to the «socialization» of students, which gives an additional possibility to create a motivational climate in the group. Routine work with game material teaches students how to obtain skills and habits, how to use such knowledge in their future professional activity. Actual material of this article can be used by teachers in their preparation for practical purposes (practical German, grammar).

Keywords: interactive forms of work, speech game, motivational possibilities of game activity, «socialization».

УДК 377.1

Якімець Ю. М.*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ТЕХНІЧНОГО
ПРОФІЛЮ ДО ПРОЕКТУВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сформульовано концептуальні засади підготовки майбутніх фахівців технічного профілю до проектувальної діяльності, зокрема: розгляд проектування як самостійного виду діяльності, методу навчання та елемента змісту освіти; навчання проектувального мислення; посилення взаємозв'язку етапів дипломного проектування та вивчення професійно орієнтованих дисциплін для формування проектувальних умінь; розроблення та уточнення критеріїв сформованості проектувальних умінь (виходячи з нових вимог і запитів галузі); презентація проектувальної діяльності як системи інтегрованих знань і вмінь; формування проектувальної культури майбутнього фахівця та ін. Визначено низку вимог до студентів у процесі освоєння основ проектувальної діяльності, що передбачає розроблення і виготовлення виробів від ідеї до втілення у практику.

Ключові слова: проектувальна діяльність, метод проектів, проектування знання та уміння, концептуальні засади, майбутні фахівці технічного профілю

© Якімець Ю. М.

Проектування займає провідне місце у професійній діяльності фахівців технічного профілю. Загалом його трактують як процес створення проекту, а проект є прообразом новоствореного об'єкта. У процесі проектування виконуються технічні та економічні розрахунки, схеми, графіки, описи тощо. Науково-проектувальне знання має власну структуру, «утворюючи систему теоретичних конструктивів, що виражають теоретичний рівень науково-проектувального знання; теоретико-пізнавальний зміст праксеологічних програм; знання про послідовність матеріально-практичних структур та їх характеристик, які репрезентують проектований артефакт і його функціонування та експлуатацію, тобто знання про соціальну роль проектувальної діяльності» [2, с. 17]. Проектувальник формує для себе об'єкт пізнання через ряд наближень, кожне з яких фіксує певний шабель розгортання ідеї проектованого артефакту, реорганізує системи діяльності, робить їх адекватними змістом теоретичних конструктивів.

На сучасному етапі спостерігається ускладнення об'єктів, включення в проектувальне дослідження внутрішніх і зовнішніх зв'язків, поширення проектування на нові типи об'єктів, що зумовлює необхідність щораз тіснішої взаємодії між проектуванням і впровадженням об'єкта в практику.

У науковій літературі аналізувалися педагогічні аспекти проектувальної діяльності і формування проектувальних умінь у різних навчальних закладах (І. Брюханова, С. Єлканов, О. Коберник, В. Кошелева, Н. Кузьміна, Н. Кухарев, В. Радіонов, М. Рогуліна, В. Сидоренко, Л. Сліпчишин, Т.Яковенко), методики навчання технічної творчості (Г. Альтшуллер, А. Брушлинский, В. Давидов, В. Моляко, С. Сисоєва, А. Хуторський, Д. Чернілевский, П. Яковишин) та ін. Водночас концептуальні аспекти підготовки до проектувальної діяльності майбутніх фахівців технічного профілю не були предметом спеціального дослідження, що зумовило вибір теми цієї статті.

Метою статті є обґрунтування концептуальних засад підготовки майбутніх фахівців технічного профілю до проектувальної діяльності.

Проектувальна діяльність має багатофункціональний характер. Її розглядають у різних площинах: як елемент змісту професійної підготовки фахівця, який підлягає освоєнню; метод формування інноваційного стилю розумової діяльності суб'єкта культурно-технологічного розвитку; метод побудови (організації) навчально-виховного процесу з нормативно-моральними принципами технологічної культури. Загалом «проектувальна діяльність покликана виробити здатність діяти продуктивно, без негативних наслідків для людини, суспільства і природи, що забезпечить стійке існування й розвиток людини і середовища його життєдіяльності. Сукупність знань, особистого досвіду і відносин студента з виконання проектувальної діяльності становить продукт навчання проектувальної діяльності» [5, с. 142]. В основі проектувальної діяльності лежить система формування технічних понять, просторових уявлень, розширення світогляду, яку студент має навчитись використовувати для вирішення конкретних завдань професійного характеру. Технічна творчість вимагає систематизації знань з різних дисциплін для формування вмінь у процесі самостійної роботи студентів над проектами. Наприклад, однією з найважливіших з усіх видів діяльності фахівця автотранспортної галузі є проектувально-конструкторська діяльність. Безумовно, вона є першочерговою, основоположною для всього виробничого процесу.

Сутність поняття «проектувально-технологічна діяльність» пов'язана з такими науковими поняттями, як «діяльність», «технологія», «проект», що мають різноплановий характер. Діяльність як загальне поняття є рушійною силою й умовою суспільного прогресу. Психологи вказують на три основні види діяльності людини – гру, навчання, працю. Технологічний процес завжди передбачає чітку послідовність операцій з використанням необхідних засобів (матеріалів, інструментів) за певних умов. Проектування розглядають як процес створення проекту, прототипу, прообразу майбутнього об'єкта, стану.

Аналіз доробок учених дозволяє згрупувати та виділити ознаки проектувальної діяльності. Загалом, саме ці характеристики відрізняють проекти від інших заходів, планів, програм, ініціатив [6]: спрямованість на досягнення конкретної мети; базування

на координованому виконанні пов'язаних між собою дій; обмеженість у часі виконання, визначеність певної дати початку й закінчення; наявність певного бюджету (фінансового, матеріального тощо); певною мірою неповторність, унікальність.

Проектувально-конструкторська діяльність передбачає [3]: формулювання цілей проекту та завдань за заданими критеріями, цільовими функціями й обмеженнями; побудову структури їх взаємозв'язків; виявлення пріоритетів вирішення завдань з урахуванням моральних аспектів діяльності; розробку узагальнених варіантів вирішення проблем, аналіз варіантів і вибір оптимального; прогнозування наслідків; знаходження компромісних рішень в умовах багатокритеріальності, невизначеності, планування реалізації проектів; розробку проектів виробів з урахуванням механічних, технологічних, конструкторських, експлуатаційних, естетичних, економічних і управлінських параметрів; використання інформаційних технологій при проектуванні виробів тощо.

Проектувальні програми відображають первинну модель-ідею, що дозволяє позначити простір проектувальної проблеми й одночасно зробити припущення про можливі рішення. Цей процес деталізується в прищепленні вміння «пошуку ідеї», включаючи метод спроб і помилок, вибір можливого образу. Д. Джонс наводить таку схему проектування: «аналіз (дивергенція), передпроектувальна діяльність (збір даних, серед яких є також випадкові; класифікація даних; складання переліку засобів інформації; аналіз даних і визначення взаємозалежностей між ними; складання переліку критеріїв функціонування; узгодження визначальних критеріїв); синтез (трансформація): творче осмислення; розробка частин цілого; установлення розподілу структур цих частин (елементів); розгляд різних комбінацій частин; упорядкування отриманих рішень; оцінка (конвергенція): вибір методів оцінки; проведення оцінки з точки зору функціонування, виготовлення та збуту» [4, с. 381].

Одним із найефективніших способів навчання студентів проектування є метод проектів – комплексний метод навчання, що дозволяє будувати навчальний процес, виходячи з інтересів студентів, що дає їм можливість виявити самостійність у плануванні, організації та контролі своєї навчально-пізнавальної діяльності, результатом якої є створення якого-небудь продукту або явища. Навчальний проект – це самостійно розроблений і виготовлений під контролем і при консультації викладача продукт (матеріальний або інтелектуальний) від ідеї до її втілення, що має суб'єктивну або об'єктивну новизну [9, с. 229]. В основі методу проектів лежить розвиток пізнавальних, творчих інтересів студентів, умінь самостійно конструювати свої знання, навчань орієнтуватися в інформаційному просторі, розвиток критичного мислення. Метод проектів завжди орієнтований на самостійну діяльність студентів – індивідуальну, парну, групову, яку студенти виконують протягом певного відрізка часу. Цей метод органічно поєднується з методом навчання у співпраці, проблемним і дослідницьким методом навчання.

Вибір методу проектів як складової технології формування професійних інтересів студентів зумовлений низкою переваг зазначеного методу [1, с. 167]. Метод проектів спрямований на розумне поєднання та взаємодію академічних знань і практичних умінь. Студенти усвідомлюють, для чого їм потрібні знання (мотивація), категорію знань та як їх здобути (зміст), де і як їх застосовувати (діяльність). Це передбачає розвиток у студентів умінь самостійно здобувати знання, використовувати їх для розв'язування нових пізнавальних і практичних завдань, адаптувати набуті знання та вміння до нових умов професійної діяльності; сприяє розвитку комунікативних і організаторських умінь, зокрема вміння працювати в групах, виконуючи різні соціальні ролі (лідера, виконавця, посередника тощо), вміння організовувати власну професійну діяльність, обирати оптимальні шляхи розв'язку проблеми, урахуванням різних точок зору; розвиває здатність до дослідницької діяльності як складової реалізації професійної діяльності, а також вміння здійснювати пошук, аналіз необхідної інформації, висувати гіпотези, робити висновки (гностичні, проектувальні вміння). Таким чином, застосування методу проектів

сприяє розвитку всіх структурних компонентів професійних інтересів, а отже, забезпечує їх успішне формування

Нині прийнято виділяти сім основних етапів роботи над проектом [5]: організаційний; вибір і обговорення головної ідеї, цілей і завдань майбутнього проекту; обговорення методичних аспектів та організація роботи студентів; структурування проекту з виділенням проміжних завдань для певних груп студентів, підбір необхідних матеріалів; робота над проектом; підведення підсумків, оформлення результатів; презентація проекту.

Форми організації спільної діяльності студентів над проектом визначаються, виходячи з особливостей тематики, цілей спільної діяльності, інтересів учасників проекту. Головне, що в будь-якому випадку це різні види самостійної діяльності студентів. Успіх проєктувальної діяльності студентів суттєво залежить від організації роботи всередині групи, від чіткого розподілу обов'язків та визначення форм відповідальності за виконувану частину роботи, може стосуватися якогось теоретичного питання навчальної програми з метою поглиблення знань студентів з цього питання, диференціювання процесу навчання. Частіше теми проєктів відносяться до якогось питання, актуального для практичного життя і вимагає залучення знань не з одного предмету, а з різних областей, а також творчого мислення та дослідницьких навичок (таким чином досягається природна інтеграція знань).

На перших етапах навчання більшість студентів не вміють працювати в групі, вони не уявляють, що в майбутній професійній діяльності особливо цінними будуть відповідальність, особиста дисципліна, ініціативність, творчий підхід, професіоналізм, прагнення бути досконалим, здатним до саморозвитку. Упровадження методу проєктів – «це важка, але цікава робота. Для досягнення результатів потрібна значна кількість часу, а також серйозна самостійна робота кожного члена колективу. Необхідність застосування цього методу зумовлена тим, що сьогодняшня освіта є сучасником процесу зародження нового світового простору. Особливістю сучасного етапу розвитку в освіті є провідна роль розумової діяльності, що передбачає активну діяльність нового покоління не тільки у життєво важливих сферах діяльності. Сучасне виробництво вимагає наявності активних і творчих працівників» [8, с. 24]. Це передбачає розвиток пізнавальних, творчих навичок студентів, умінь самостійно конструювати свої знання, орієнтуватися в інформаційному просторі, критично мислити.

В основі більшості навчальних проєктів лежать дослідницькі методи навчання, а діяльність студентів зосереджується на таких етапах: визначення проблеми та похідних від неї завдань дослідження; висунування гіпотези їх вирішення; обговорення методів дослідження; проведення збору даних; аналіз отриманих даних; оформлення кінцевих результатів; підведення підсумків, коректування, висновки (використання в ході спільного дослідження методу «мозкового штурму», «круглого столу», статистичних методів, творчих звітів, презентацій тощо). Студенти починають мислити критично й аналітично, вчать шукати відповідні джерела інформації та ресурси, необхідні для вирішення проблеми. Проблеми, які ставлять перед студентами, ставляться системно, тобто з кожною новою проблемою відбувається ускладнення матеріалу, освоєння нової інформації та перехід з одного рівня на інший, вищий. Такий підхід асоціюється з дослідницькими методами і базується на навчанні у співпраці [5, с. 175]. При використанні методу проєктів координатори можуть запросити на зустріч зі студентами професіоналів у ролі експертів, які відповідають на запитання студентів, проводять відкриті уроки майстерності або оцінюють творчі проєкти студентів. Це може бути зроблено як у формі мультимедійної конференції, так і в умовах мережевого форуму або по електронній пошті.

Проектувальні методи або методи проєктів у сучасному навчальному закладі орієнтовно поділяють за такими напрямками: навчальні, соціальні та управлінські [8, с. 25]. Виділяють такі типи проєктів: дослідницькі, які дають змогу активізувати та розвивати розумові й мовленнєві здібності студентів, їхнє мислення, пам'ять, привчають до уважності, спостережливості, відповідальності, формують

культуру знань (для цього типу проектів важливі мета, структура, соціальний напрямок, актуальність); творчі – студенти самостійно працюють над створенням колективного колажу, відеофільму, вечору, готують і презентують проекти тощо; ігрові – ігрова імітація соціальних і ділових стосунків, обігрування різних сюжетних версій та ситуацій; інформаційні – пошук інформації, відомостей про різні варіанти проекту, складання карти діяльності (переважно це проекти інтегрованого характеру); прикладні – складання програм, розробка конкретних об'єктів тощо.

Завдяки проектуванню студенти вчаться усвідомлювати мету, планувати свою роботу, передбачати можливі результати, використовувати джерела інформації, самостійно шукати й накопичувати матеріал, аналізувати та зіставляти різноманітні факти, доводити власні погляди, приймати рішення, підтверджувати чи спростовувати ідею, активізувати соціальні контакти тощо.

У процесі роботи відкриваються можливості, які має в розпорядженні особистісно орієнтоване навчання, що об'єднує різні педагогічні технології, – навчання в співпраці, різнорівневе навчання та ін. В основі проектувальної методики лежить розвиток пізнавальних навичок студентів, уміння самостійно конструювати свої знання, розвиток критичного і творчого мислення, уміння побачити, сформулювати і розв'язати проблему [9, с. 233]. Необхідно, щоб логіка побудови проекту відповідала циклу творчості і містила такі структурні елементи: накопичення фактів (прикладів), висунення ідеї, планування виконання роботи, оформлення загальної експозиції. Як показує практика, упровадження проектувальної методики активізує пізнавальну діяльність студентів, дозволяє домагатися вищих результатів участі в різних конкурсах.

Сенс оцінювання будь-якого проекту полягає в зборі й наданні інформації про нього в вигляді, що дозволяє зробити висновок про доцільність реалізації даного проекту. Обов'язковий аналіз внутрішнього та зовнішнього середовища проекту. Аналіз його повинен проводитися на всіх стадіях його життєвого циклу проекту - від створення концепції до завершення виготовлення об'єкта.

Обов'язковою умовою аналізу є багатокритеріальність. Необхідним є урахування чинника часу, ризику й невизначеності в проектувальному аналізі [7]. Доцільно використовувати структурну модель навчання проектувальної діяльності, що поєднує реальну дійсність, цілі і зміст інженерної освіти, навчальну проектувальну діяльність, передпроектувальні дослідження, процес навчання на основі передпроектувальних досліджень, продукт навчання, комплекс засобів вимірювання тощо.

Важливо зауважити, що проектування, будучи близьким до інших видів діяльності, усе ж відмінне від конструювання та від наукових досліджень. Проектувальна діяльність має орієнтацію на зміну проблемної ситуації, тому неминуче виходить у сферу соціально-філософських оцінок і обґрунтувань, пов'язується з ідеальною побудовою майбутнього об'єкта і розглядається як спосіб конкретизації цілей. Проектування є «каталізатором процесів технізації ідеального. З цих позицій по-новому ставляться питання осмислення місця людини в техніко орієнтованих просторах, проблеми освоєності людиною створюваних нею засобів і парадигм подальшого розвитку» [5, с. 142].

Важливою особливістю проектувальної освіти є використання діяльнісних технологій, за допомогою яких формується проектувальна культура студентів. Проектувальна освіта має на меті оволодіння технологіями проектування як способом освоєння нового предметного змісту, а також формування у них основ проектувальної культури. Особистість фахівця постійно знаходиться в проектувальному просторі. Концептуальний простір проектувального навчання є цілісним конструктом значущих ідей і парадигм, що утворюють ефективне, проектувально-теоретичне середовище для вирішення завдання формування проектувальної культури.

Проектування як частина культури людства включає дві різні частини: винахідництво – ближче до мистецтва, аналіз і оптимізація – більшою мірою точні науки. Розподіл між двома культурами проходить через проектування, через інноваційну діяльність. Упровадження в систему освіти аспектів проектувальної

культури має стати фактором соціальної ідентифікації особистості. Загалом проектувальні елементи спочатку постають досить ізольованими. Далі проектувальне знання організується як синтез предметного і операційним знання: операційна складова має характер випадкової, стихійно впливає з індивідуального досвіду проектувальника, реалізується від реальної природи до теоретичних моделей через відокремлення та узагальнення деяких умов, від узагальнення до формованої людськими руками дійсності. Тому пропедевтичними є саме проекти нових, що не існували раніше, об'єктів, які називають штучно-технічними моделями, на відміну від природних об'єктів.

Підсумовуючи викладене вище, формулюємо концептуальні засади підготовки майбутніх фахівців технічного профілю до проектувальної діяльності:

- розгляд проектування як самостійного виду діяльності;
- розгляд проектування не тільки як методу навчання, але і як елемента змісту освіти;
- навчання проектувального мислення;
- урахування інноваційних напрямків професійної діяльності конкретної спеціальності та особливостей їх практичної підготовки, виходячи з сучасних вимог галузі;
- необхідність індивідуального підходу до студентів;
- удосконалення проектувальних умінь у процесі вивчення професійно орієнтованих дисциплін;
- посилення взаємозв'язку етапів дипломного проектування та вивчення професійно орієнтованих дисциплін для формування проектувальних умінь техника-механіка;
- розроблення та уточнення критеріїв сформованості проектувальних умінь, виходячи з нових вимог і запитів галузі;
- презентація проектувальної діяльності як системи інтегрованих знань і вмінь, яку студент має навчитися використовувати для вирішення конкретних завдань професійного характеру;
- формування проектувальної культури майбутнього фахівця.

Ці концептуальні засади своєю чергою зумовлюють низку вимог до студентів у процесі освоєння основ проектувальної діяльності, що передбачає розроблення і виготовлення виробів від ідеї до її втілення. Зокрема це вироблення власного ставлення до проектувальної діяльності, заснованої на принципах екосистемної технологічної культури постіндустріального суспільства; уміння виявлення суперечностей і пошук шляхів їх подолання, а також поставити завдання проектування; формулювання вимог до майбутнього об'єкта; формування уявлень про закони розвитку об'єктів проектування; розгляд проектувальної діяльності як сукупності послідовно виконуваних процедур, що забезпечують створення образу майбутнього об'єкта, представленого в якій-небудь знаковій формі (системі); володіння методами пошуку технічних рішень, початками евристики, психології творчості тощо; використання дослідницьких методів; уміння вирішення проблем у нестандартних ситуаціях; розуміння випереджувального характеру змісту і процесу проектувальної діяльності відносно досягнутого рівня розвитку техніки.

Таким чином, важливим компонентом продуктивного навчання є проектувальна діяльність студентів, у результаті якої формуються і розвиваються професійно важливі проектувальні вміння. Це самостійність, уміння знаходити потрібну інформацію та обробляти її, постійно збагачувати запас знань, уміти працювати і доводити почату роботу до кінця. Концептуальними засадами підготовки майбутніх фахівців технічного профілю до проектувальної діяльності визначено зокрема розгляд проектування як самостійного виду діяльності, методу навчання та елемента змісту освіти; навчання проектувального мислення; посилення взаємозв'язку етапів дипломного проектування та вивчення професійно орієнтованих дисциплін для формування проектувальних умінь; розробка та уточнення критеріїв сформованості проектувальних умінь, виходячи

з нових вимог і запитів галузі; презентація проєктувальної діяльності як системи інтегрованих знань і вмінь; формування проєктувальної культури майбутнього фахівця тощо. Для реалізації цих засад визначено низку вимог до студентів у процесі освоєння основ проєктувальної діяльності.

До подальших напрямків дослідження відносимо розроблення моделі формування проєктувальних умінь для конкретних спеціальностей, зокрема техніків-механіків автотранспортної галузі.

Література:

1. Агапова М. Б. Технологічний підхід до формування професійних інтересів студентів професійно-технічних навчальних закладів у процесі фахової підготовки / М. Б. Агапова // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців : методологія, теорія, досвід, проблеми. – 2008. – Вип. 17 – С. 166-172.
2. Балабанов П. И. Философско-методологические основания проектирования : автореф. дис. ... д-ра филос. наук / П. И. Балабанов. – Томск : Сибирское отделение РАН, 1992. – 39 с.
3. Белова Ю. Ю. Формування знань, вмінь та навичок з проєктувальної діяльності як необхідна компонента професійної підготовки майбутнього інженера / Ю. Ю. Белова // Наукові праці Донецького національного технічного університету. Випуск 2 (12) 2012 – Донецьк : ДВНЗ «ДонНТУ», 2012. – С. 38-42.
4. Джонс Дж. Инженерное и художественное конструирование. Современные методы проектного анализа / Дж. Джонс. – М. : Мир, 1976. – 374 с.
5. Гурье Л. И. Интегративные основы инновационного образовательного процесса в высшей профессиональной школе : монография / Л. И. Гурье, А. А. Кирсанов, В. В. Кондратьев, И. Э. Ярмакеев; под ред. В. В. Кондратьева. – М. : ВИНТИ, 2006. – 288 с.
6. Ігнатенко Г. В. Наступність як умова реалізації проєктно-технологічного підходу в освітній галузі «технології» / Г. В. Ігнатенко, О. В. Ігнатенко // Вісник Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка : зб. наук. праць. – Глухів : ГНПУ ім. О. Довженка, 2012. – Вип. 20. – С. 252-257.
7. Модели инновационных вузов / под ред. А. А. Климова. – М. : Изд-во Академии народ. хозяйств. при правительстве РФ, 2005. – 148 с.
8. Соловей І. В. Метод проєктів на уроках української мови та літератури як засіб розвитку творчої особистості учня / І. В. Соловей, М. Ф. Бабко // Професійна освіта: теорія і практика : науково-методичний журнал. – № 1-2 (29-30). – Х., 2009. – 136 с.
9. Энциклопедия образовательных технологий : в 2 т. – М. : НИИ школьных технологий, 2006. – Т. 1. – 816 с. (Серия «Энциклопедия образовательных технологий».)

Якимець Ю. М.

КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ ПОДГОТОВКИ БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ ТЕХНИЧЕСКОГО ПРОФИЛЯ В ПРОЕКТИРОВОЧНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

Сформулированы концептуальные основы подготовки будущих специалистов технического профиля в проектной деятельности, в частности: рассмотрение проектирования как самостоятельного вида деятельности, метода обучения и элемента содержания образования; обучение проектировочному мышлению; усиление взаимосвязи этапов дипломного проектирования и изучения профессионально ориентированных дисциплин для формирования проектных умений; разработка и уточнение критериев сформированности проектировочных умений, исходя из новых требований и запросов отрасли; презентация проектной деятельности как системы интегрированных знаний и умений; формирования проектной культуры будущего специалиста и др. Определен ряд требований к студентам в процессе освоения основ проектной деятельности, что предусматривает разработку и изготовление изделий от идеи до ее воплощения.

Ключевые слова: проектная деятельность, метод проектов, проектирование знания и умения, концептуальные основы, будущие специалисты технического профиля.

Yakimets Yu. M.

CONCEPTUAL BASES OF TRAINING OF FUTURE SPECIALISTS
OF TECHNICAL PROFILE IN PROJECT ACTIVITY

It is revealed that simple objects had become more complex; inner and outer connections are established; design expanded to new types of objects that needed greater usage of design and implementation of objects into practice. At the same time, technical creativity requires integration of knowledge from diverse subjects in order to build skills in the process of independent work of students on their projects. Current study analysed possibilities of one of the most efficient ways to teach students to obtain their skills (project method), which aimed at an independent work of students and could be combined easily with team, problem solving and research work. In this study, mentioned conceptual principles of teaching – how to perfect design skills were done that were necessary to prepare future technical specialists. They were the following: design is considered as an independent activity, a method of teaching and an element of education; teaching of design was a way of thinking; increased connections between stages of work on diploma and learning of professionally essential subjects in order to form project skills were outlined; development and establishment of criteria to assess design skills, considering new demands on the market, presentation of design work as a system of integrated knowledge and skills were researched. The study presents a set of requirements, demands that have to be fulfilled by students in the process of learning design skills and doing work that involves development and creation of a product from the idea to the final stage.

Keywords: design activity, project method, design of knowledge and skills, conceptual bases, future specialists of technical profile.

Рецензент: Слюсаренко Н.В.